



Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ (trzecia izba)
z dnia 13 grudnia 2013 r.

Sprawy połączone F-137/12, F-138/12, F-139/12 i F-141/12

Fabrice Van Oost i in.
przeciwko
Komisji Europejskiej

Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Procedura akredytacji 2010–2011 — Wykluczenie z listy urzędników akredytowanych — Ugoda z inicjatywy Sądu — Termin do złożenia zażalenia — Zażalenie złożone z przekroczeniem terminu — Pojęcie usprawiedliwionego błędu — Staranność wymagana od przeciętnie poinformowanego urzędnika — Informacje uzyskane drogą telefoniczną — Dowód — Niedopuszczalność

Przedmiot: Skargi wniesione na podstawie art. 270 TFUE, znajdującego zastosowanie do traktatu EWEA na mocy jego art. 106a, w których, odpowiednio, w dniu 14 listopada 2012 r. F. Van Oost, M.B. Ibarra de Diego i N. Theodoridis, a w dniu 16 listopada 2012 r. M. Hotz, zażądali zasadniczo stwierdzenia nieważności decyzji komitetu rozpatrującego dla procedury akredytacji 2010–2011 o niewłączeniu ich na listę kandydatów, którzy pomyślnie złożyli wszystkie egzaminy przeprowadzone po zakończeniu zorganizowanego w latach 2010–2011 szkolenia w ramach procedury „akredytacji”, jak również naprawienia rzekomo poniesionej szkody.

Orzeczenie: Sprawy F-137/12, F-138/12 i F-139/12 zostają wykreślone z rejestru Sądu. Strony w sprawach F-137/12, F-138/12 i F-139/12 pokrywają koszty według postanowień ugody. Skarga w sprawie F-141/12 zostaje odrzucona jako niedopuszczalna. M. Hotz pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską w sprawie F-141/12.

Streszczenie

Skargi urzędników — Uprzednie zażalenie w drodze administracyjnej — Termin — Prekluzja — Usprawiedliwiony błąd — Pojęcie — Błędne wskazówki ewentualnie przekazane telefonicznie przez administrację — Brak wpływu (regulamin pracowniczy, art. 90 ust. 2, art. 91 ust. 2; decyzja Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich 2002/620, art. 4)

Pojęcie usprawiedliwionego błędu winno być interpretowane w sposób zawężający i może dotyczyć wyłącznie wyjątkowych okoliczności, w szczególności gdy instytucja zachowała się w taki sposób, który sam w sobie lub w przeważającej mierze przyczynił się do powstania zrozumiałej wątpliwości u urzędnika lub pracownika, który działał w dobrej wierze i dochowywał należytej staranności

wymaganej od dostatecznie poinformowanej osoby. Pojęcie to znajduje zastosowanie, przez analogię z art. 91 ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, do bezwzględnie wiążących terminów przewidzianych do złożenia aktu czy dokumentu do samej administracji, w tym zażalenia w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

W celu wykazania istnienia usprawiedliwionego błędu urzędnik nie może powoływać się na rozmowę telefoniczną z administracją, podczas której otrzymał błędne wskazówki co do organu powołującego, do którego złożył zażalenie na decyzję Europejskiego Urzędu Doboru Kadr. Skoro bowiem wykładnia obowiązujących przepisów decyzji 2002/620 w sprawie utworzenia EPSO nie sprawia szczególnych trudności, do zainteresowanego należy udowodnienie staranności wymaganej od dostatecznie poinformowanego urzędnika i w rezultacie odpowiednie poinformowanie się o tym, kto jest organem właściwym do rozpatrzenia zażaleń.

(zob. pkt 25–28, 30)

Odesłanie:

Sąd Pierwszej Instancji: sprawa T-390/07 Speiser przeciwko Parlamentowi, 11 listopada 2008 r., pkt 33; sprawa T-271/08 P Boudova i in. przeciwko Komisji, 16 września 2009 r., pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo;

Sąd do spraw Służby Publicznej: sprawa F-59/10 Barthel i in. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, 10 maja 2011 r., pkt 28

Sąd Unii Europejskiej: sprawa T-468/10 Doherty przeciwko Komisji, 1 kwietnia 2011 r., pkt 29